

Небо (скорочено)

Михайло Петренко

В минуту жизни трудную,
Теснится ль в сердце грусть.
(М. Ю. Лермонтов)

Дивлюся на небо та й думку гадаю.
Чому я не сокіл, чому не літаю.
Чому мені, Боже, ти крилець не дав?
Я б землю покинув і в небо злітав!
Далеко, за хмари, подальше од світу,
Шукать собі долі, на горе привіту,
І ласки у зірок, у сонця просить,
У світі їх яснім все горе втопить.
Бо долі ще змалку здаюся нелюбий,
Я наймит у неї, хлопцюга приبلудний;
Чужий я у долі, чужий у людей...
Хіба ж хто кохає нерідних дітей?..
Кохаюся лихом, привіту не знаю,
І гірко, і марно свій вік коротаю,
І в горі спізнав я, що тільки одна —
Далекеє небо — моя сторона.
Й на світі сім гірко; як стане ще гірше,
Я очі на небо, — мені веселіше,
І в думках забуду, що я сирота,
І думка далеко, високо літа!..
Коли б мені крилля, орлячі ті крилля:
Я землю б покинув і на новосілля
Орлом бистрокрилим у небо польнув
І в хмарах навіки од світа втонув!

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Вірш М. Петренка "Небо" став популярним українським роман сом "Дивлюсь я на небо...". У ньому відображена одвічна мрія людини про небо, про волю. Ліричний герой не зазнав щасливої долі на землі, тому йому здається, що він знайде розраду, спокій, свободу на небі, коли зможе літати, як сокіл чи орел. Поезія утверджує свободу особистості як одну з найбільших цінностей людського життя. Так і матері застерігають своїх доньок, які прагнуть швидше подорослішати. Вірш нагадує народну пісню, містить

ознаки національного гуцульського колориту, зокрема діалектизми.